

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.077 van 24 april 1997
in de zaak A. 72.667/VII-15.052.**

In zake : Marcel WAUTERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel WAUTERS
op 27 december 1996 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de
Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van
25 oktober 1996 houdende bevestiging van de beslissing
van de bestendige deputatie van de provincieraad van
Limburg van 14 december 1995 houdende schorsing van de
vergunning van verzoeker van 17 april 1970, aangevuld
met bijkomende voorwaarden bij besluit van 4 maart 1993,
om een dierentuin te exploiteren gelegen te 3600 Genk,
Marcel Habetslaan 58;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat M. BOES, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. Met een koninklijk besluit van 17 april 1970 wordt aan verzoeker een exploitatievergunning (ARAB-regime) verleend voor het uitbaten van een dierentuin met zoogdieren, vogels en vissen, en zulks voor een termijn van 30 jaar. De dierentuin is gelegen aan de Marcel Habetslaan te Genk. De vergunning is afhankelijk van de naleving van een reeks voorwaarden, waaronder de volgende :

"De mest mag niet ter plaatse door het vuur vernietigd worden. Hij wordt dagelijks weggebracht tenzij hij zodanig wordt bewaard dat er geen hinder voor de buurt uit voortvloeit".

1.2. Met een besluit van 4 maart 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg worden de exploitatievoorwaarden van het vergunningsbesluit van 17 april 1970 aangevuld. Onder meer wordt geëist dat de exploitant een "rampenplan" en een "saneringsplan" opstelt. Met een ministerieel besluit van 7 juli 1993 wordt het besluit van de bestendige deputatie in beroep bevestigd.

1.3. Met een besluit van 14 december 1995 schorst de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de exploitatievergunning verleend bij koninklijk besluit van 17 april 1970 (zoals aangevuld met bijkomende vergunningsvoorwaarden met het deputatiebesluit van 4 maart 1993). In de aanhef van dit deputatiebesluit wordt overwogen "dat de exploitatie van de dierentuin momenteel bijdraagt tot de verloedering van het leefmilieu en een effectief gevarenrisico betekent voor de bezoekers en voor de externe veiligheid van de omgeving en de buurt, aangezien de exploitant, enerzijds, de bepalingen van het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten alsook de geldende vergunningsvoorwaarden opgelegd in de beslissingen van 17 april 1970 en 4 maart 1993 niet naleeft, en anderzijds, niet in het bezit is van een vergunning voor het lozen van de afvalwaters en de opslag van mest; dat het bijgevolg inderdaad noodzakelijk is over te gaan tot schorsing van de bovenvermelde milieuvergunningsbeslissing".

1.4. Met een aangetekend schrijven van 29 december 1995, gericht aan de Vlaamse minister van Leefmilieu, stelt verzoeker beroep in tegen het deputatiebesluit van 14 december 1995.

1.5. Met het oog op de behandeling van dat beroep worden een aantal adviezen ingewonnen.

(a) Op 26 januari 1996 acht AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, het niet opportuun een advies uit te brengen omdat het beroepsschrift enkel betrekking heeft op de uitbatingsvoorwaarden die geen impact hebben op de materie ruimtelijke ordening.

(b) Op 5 februari 1996 adviseert de administratie gezondheidszorg ongunstig om volgende redenen :

"Gezien de exploitatie van deze dierentuin nog steeds niet voldoet aan de bijkomende voorwaarden opgelegd in de beslissing dd. 4 maart 1993 van de bestendige deputatie, luidt ons advies ONGUNSTIG voor de opheffing van de schorsing.

Dit is nodig omdat zowel de volksgezondheid als de veiligheid in het gedrang komen gezien de gebreken inzake voorzorgen tot het beletten van mogelijke ontsnappingen. Bovendien moet de exploitant over een geldige lozingsvergunning beschikken evenals over een vergunning voor de mestopslag. Dit is nodig om de risico's voor het milieu tot een aanvaardbaar niveau te beperken".

(c) Op 20 februari 1996 brengt de Vlaamse Landmaatschappij een ongunstig advies uit dat besloten wordt als volgt :

"De Vlaamse Landmaatschappij adviseert om het bestreden besluit van de Bestendige Deputatie te bevestigen de vergunning tot exploitatie van deze inrichting op te schorten ten einde de eventueel nodige saneringswerken uit te voeren, én de exploitant de kans te geven deze inrichting overeenkomstig de voorwaarden voorzien in VLAREM II uit te baten".

In het advies wordt voorts overwogen "dat er geen milieuvergunning voor mestopslag gekend is op deze inrichting".

(d) Op 1 april 1996 brengt de afdeling milieuvergunningen van AMINAL een ongunstig advies uit, waarin overwogen wordt wat volgt :

"2. VERSLAG ONDERZOEK :

Overwegende dat onderhavig beroep betrekking heeft op de schorsing van de milieuvergunning afgeleverd bij Koninklijk besluit van 17 april 1970 voor de exploitatie van een dierentuin; dat deze vergunning bij besluit van 4 maart 1993 werd aangevuld met bijkomende voorwaarden o.a. het opstellen van een rampen- en saneringsplan; dat dit rampenplan uiterlijk binnen een termijn van 60 dagen en het saneringsplan binnen een termijn van 90 dagen na datum van het besluit aan de overheid diende overgemaakt te worden;

Overwegende dat uit onderzoek uitgevoerd door de Afdeling Milieu-inspectie is gebleken dat het door de exploitant ingediende saneringsplan ontoereikend is en dient te worden uitgebreid en verbeterd, waarbij concrete maatregelen en termijnen dienen te worden gespecificeerd rekening houdend met de vastgestelde inbreuken zoals vermeld in het PV0/92/00146 dd. 09/10/1992 opgesteld door de Afdeling Milieu-inspectie Hasselt, meer bepaald :

- het herstellen en onderhouden van dierenhokken (verflagen zijn volledig verdwenen en flink aangetast door roest en zelfs doorgeroest)
- bij de beren en de wolven dienen bijkomende sloten geplaatst (grotere veiligheid tegen ontsnappen)
- de opslag en verwerking van aal;

dat door de exploitant tot op heden geen aanvaardbaar rampen- en saneringsplan werd ingediend;

Overwegende dat gezien de gebreken inzake voorzorgen tot het beletten van mogelijke ontsnappingen zowel de volksgezondheid als de veiligheid in het gedrang komt;

Overwegende dat de exploitant geen vergunning heeft voor de opslag van mest; dat de mest wordt opgeslagen op de bodem en niet op een mestdichte vloer; dat het risico op bodem- en grondwaterverontreiniging reëel is;

Overwegende dat de rioleringsbuizen onder aanliggende percelen dikwijls verstopt zijn door de lozing van aal; dat overeenkomstig de bepalingen van het Vlarem het verboden is de gier, de inhoud van gierputten, het mengmest noch de mest in te brengen in het geloosde afvalwater; dat bovendien de exploitant niet beschikt over de vereiste lozingsvergunning voor zijn afvalwaters;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 45 en 73 (gewijzigd bij Ex. besl. van 28/10/92) van titel I van het Vlarem de bevoegde overheid, diegene die in eerste aanleg bevoegd is, steeds bij gemotiveerde beslissing, ambtshalve de in de lopende vergunning opgelegde voorwaarden kan wijzigen";

(e) Op 26 april 1996 richt de Vlaamse minister voor Leefmilieu volgend schrijven aan de directeur-generaal van AMINAL :

"Betreft : VLAREM-dossier Limburgse Zoo Zwartberg te Genk.

In bijlage bezorg ik U het onder rubriek vermelde dossier terug met het verzoek tot uitvoering van een aanvullend onderzoek met het oog op een betere motivering en onderbouwing van het voorstel van beslissing.

Ik stel immers vast dat het mij voorgelegde dossier steunt op relatief oude vaststellingen (juli 1995) zonder dat nader wordt ingegaan op de actuele situatie. De stelling dat zowel de volksgezondheid als de veiligheid in het gedrang komt is in de uitgebrachte adviezen noch in het mij voorgelegde ontwerp van besluit op een voldoende concrete wijze gemotiveerd.

Voor het uitvoeren van het aanvullend onderzoek en inzonderheid de evaluatie van de risico's voor bedoelde dierentuin, zal de afdeling Milieuvergunningen zich laten bijstaan door een tijdelijke commissie, voorgezeten door een afgevaardigde van de afdeling Milieuvergunningen en waarop worden uitgenodigd :

- een afgevaardigde van de afdeling Milieu-Inspectie van de AMINAL;
- een afgevaardigde van de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg;
- een afgevaardigde van de VLM;
- een afgevaardigde van de provincie Limburg;
- een afgevaardigde van de gemeente Genk;
- een afgevaardigde van de bevoegde brandweerdienst;
- een afgevaardigde van de diergeneeskundige inspectie;
- een of meer deskundigen van het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer;
- de door de exploitant voor de opstelling van het saneringsplan aangewezen deskundige.

Voormelde commissie dient zo dringend mogelijk samengeroepen en haar werkzaamheden zo vlug mogelijk afgehandeld. Het aanvullend advies met aangepast ontwerp-besluit dient mij zo vlug mogelijk bezorgd".

(f) Op 19 juli 1996 grijpt een vergadering plaats van de "tijdelijke commissie voor het uitvoeren van het aanvullend onderzoek en de evaluatie van de risico's voor de bedoelde dierentuin".

Het besluit van het verslag van die vergadering ziet er uit als volgt :

"BESLUIT :

Tot slot van de vergadering wordt aan iedere vertegenwoordiger gevraagd het standpunt van zijn administratie of dienst te verwoorden.

- Vlaamse Landmaatschappij :
De illegale lozingen van gier duren reeds veel te lang en ook op het gebied van de mestopslag is de exploitant niet in orde : sluiting.
- Brandweer, Politie en Leefmilieudienst van de gemeente Genk wensen geen standpunt in naam van het gemeentebestuur Genk in te nemen. Het College van Burgemeester en Schepenen zal gevraagd worden een standpunt terzake in te nemen.
- Gezondheidsinspectie :
 - gebrek aan veiligheidsvoorzieningen;
 - rattenbestrijding onvoldoende;
 - ongecontroleerde lozingen van gier, afkomstig van tropische dieren, die volgens de dierengeneeskundige inspectie veterinair onvoldoende gevolgd worden, vormen mogelijk een acuut gevaar voor de verspreiding van zoönosen;advies : sluiting.
(Verklaring : sluiting als enige maatregel heeft niet zoveel zin, wanneer de dieren en lozingen verder blijven duren, de inkomsten voor de uitbater nog dalen en geld voor bijkomende veiligheidsvoorzieningen achterwege blijven)
- Provinciebestuur :
 - onhygiënische uitbating;
 - exploitatievoorwaarden m.b.t. de veiligheid worden niet nageleefd;advies : afbouwen op korte termijn en sluiting.
- Prof. VAN DER STRAETEN :
 - aan het ontwerp van koninklijk besluit dat de Raad van State voor advies werd overgemaakt, zal deze dierentuin nooit kunnen voldoen;
 - er heerst een groot gebrek aan wetenschappelijke kennis;
 - bedrijfsleiding is niet bereid te luisteren naar deskundig advies;
 - op het gebied van recreatie, dierenwelzijn, wetenschappelijk onderzoek, enz. stelt deze dierentuin weinig voor;
 - door de lozingen van gier, afkomstig van tropische dieren, in de Roosterbeek is er een acuut gevaar voor de volksgezondheid;
 - een definitieve beslissing terzake dringt zich op;advies : sluiting.
Opmerking : Het dient vermeld dat de provincie Limburg nood heeft aan een dierentuin, een

- standpunt dat trouwens bevestigd wordt door de overige leden van de commissie.
- Dierengeneeskundige inspectie :
Ten vroegste begin 1997 kan de voorgestelde regelgeving van kracht worden.
Het advies van de heer prof. VAN DER STRAETEN wordt volledig bijgetreden.
Deze dierentuin zal aan deze regelgeving nooit kunnen voldoen en niet erkend worden. Het afslachtingsprogramma van de runderachtigen zonder vergoeding voor tuberculose en brucellose is uitgevoerd. De sanitaire toestand van de andere dieren qua zoönosen en besmettelijke dierenziekten is grotendeels onbekend.
De onvoldoende inzet van de al dan niet beschikbare financiële middelen voor het onderhoud van de infrastructuur resulteren in de algemene aanblik van een minder goede derde wereld dierentuin. Bovendien, gelet op de leeftijd van de uitbaters, het gebrek aan deskundigheid, het gebrek aan sanitaire garanties wegens onvoldoende veterinaire begeleiding en onzekerheid aangaande de herkomst van de dieren, het zelfs niet voorhanden zijn van een inventaris en in de huidige omstandigheden het gebrek aan enig vooruitzicht op verbetering adviseren wij ongunstig.
 - Afdeling Milieu-Inspectie :
 - nog steeds niet in bezit van een goedgekeurd rampenplan;
 - lozingsvergunning ontbreekt;
 - saneringsplan ontbreekt eveneens.De uitbater is derhalve permanent in overtreding met de hem opgelegde exploitatievoorwaarden. In het voorjaar werd nog een inspectie verricht doch werd geen enkele verbetering van de toestand vastgesteld. De veiligheid vormt misschien niet dadelijk een groot gevaar doch dient zeker naar de toekomst toe geëvalueerd te worden.
 - Afdeling Milieuvergunningen :
adviseert de vergunning nog een beperkte termijn (max. 1 jaar) te laten lopen teneinde de eigenaar de gelegenheid te geven zijn dierenbestand volledig af te bouwen".

(g) Na een inspectiebezoek op 8 augustus 1996 maakt de milieu-inspectie op 9 augustus 1996 een verslag op waarin onder meer te lezen staat dat "de exploitant (...) op een positieve manier (heeft) gereageerd om aan de gemaakte opmerkingen gevolg te geven". Het gaat in het bijzonder over de opmerkingen geformuleerd met betrekking tot het plaatsen van sloten,

veiligheidsafrasteringen, verhoging van muurtjes en versteviging van poorten.

1.6. Op 25 oktober 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 36 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en van de artikelen 47, 55 en 73 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), doordat het bestreden besluit een besluit van de bestendige deputatie bevestigt en deze laatste niet bevoegd was verzoekers exploitatievergunning te schorsen, zodat de minister niet zonder machtsoverschrijding de schorsing van de vergunning kon bevestigen; dat hij betoogt dat zijn exploitatievergunning van 17 april 1970 werd afgeleverd bij koninklijk besluit en dat verder bijkomende vergunningsvoorwaarden werden opgelegd bij besluit van de minister van leefmilieu van 7 juli 1993, dat aangezien de minister de lopende vergunning verleende en tevens de exploitatievoorwaarden wijzigde hij de enige overheid is die bevoegd is om de exploitatievergunning te schorsen en de bestendige deputatie dan ook onbevoegd is, dat de overgangsregeling neergelegd in artikel 73 van Vlarem I hieraan niets kan wijzigen, nu

deze bepaling geen decretale basis vindt in het milieuvergunningsdecreet;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat verzoeker uit het oog verliest dat artikel 36, § 1 van het milieuvergunningsdecreet ingevoegd werd door artikel 54, § 2 van het decreet van 22 december 1993, terwijl de overgangsbepaling van artikel 73 van Vlarem I daarin werd opgenomen bij besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1992, dat artikel 73 op rechtmatige wijze in Vlarem I werd opgenomen, en de latere toevoeging van artikel 36 van het milieuvergunningsdecreet daaraan geen afbreuk kan doen; dat zij voorts opwerpt dat vermits verzoeker stelt dat de minister in casu bevoegd was om de vergunning te schorsen, en de minister effectief de schorsing heeft uitgesproken, het middel niet gegrond is;

2.1.3. Overwegende dat aangezien verzoekers argumentatie er op neerkomt dat enkel de minister bevoegd was om zijn vergunning te schorsen en tot de schorsing van die vergunning te dezen door de minister werd besloten, weze het na een georganiseerd administratief beroep, niet valt in te zien en verzoeker niet aantoont wat het nut is dat een gegrond bevinden van dat middel voor hem kan meebrengen; dat verzoeker geen belang lijkt te hebben bij het eerste middel;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 29 en 36 van het milieuvergunningsdecreet en van de artikelen 47 en 55 van Vlarem I, doordat de bestreden beslissing werd genomen na het advies van een "tijdelijke commissie", terwijl de in het middel aangehaalde bepalingen een specifieke toezichts- en adviesprocedure voorschrijven, waarbij de schorsing van de lopende vergunning slechts kan gebeuren ofwel op voorstel van de in artikel 58 van het Vlarem I genoemde ambtenaren ofwel na advies van

deze ambtenaren, zodat de minister geen toezichts- of adviesprocedure kan organiseren die afwijkt van de regeling van het milieuvergunningsdecreet zelf;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de procedure neergelegd in artikel 47 en 55 van het Vlarem I werd nageleefd en dat niets belet dat de minister bijkomende adviezen inwint; dat zij daaraan toevoegt dat het zeer de vraag is of verzoeker belang heeft bij het middel, nu de adviezen die overeenkomstig artikel 47 van Vlarem I waren uitgebracht ongunstig waren of in het beste geval neutraal;

2.2.3.1. Overwegende dat artikel 29 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt wie toezicht houdt op de toepassing van het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten; dat daaronder onder meer de ambtenaren vallen die de Vlaamse regering daartoe heeft aangewezen; dat artikel 36 van hetzelfde decreet de algemene principes bevat inzake de schorsing en opheffing van een milieuvergunning; dat artikel 47, § 2 van Vlarem I bepaalt dat de bevoegde overheid voor het schorsen van de vergunning het advies vraagt van de toezichthoudende ambtenaren en desgevallend van de burgemeester; dat evenwel die bepaling betrekking lijkt te hebben op beslissingen tot schorsing van een vergunning die in eerste aanleg worden genomen, zoals in casu het deputatiebesluit van 14 december 1995, dat evenwel niet het voorwerp vormt van voorliggende vordering tot schorsing; dat artikel 55 van Vlarem I betrekking heeft op het administratief beroep tegen beslissingen houdende gedeeltelijke of volledige schorsing of opheffing van de vergunning; dat paragraaf 4 van dat artikel nadere modaliteiten omvat voor de behandeling van het beroep, en dat daaruit blijkt dat de adviesverlening geschiedt overeenkomstig de bepalingen van artikel 54, § 4, 2° van hetzelfde besluit; dat luidens laatstgenoemde bepaling

de in artikel 20 van Vlarem I bedoelde adviesverlenende overheidsorganen advies moeten uitbrengen;

2.2.3.2. Overwegende dat uit de uiteenzetting der feiten op het eerste gezicht blijkt dat de overheidsorganen die overeenkomstig artikel 20 van Vlarem I in casu advies dienden uit te brengen ook advies hebben uitgebracht; dat de omstandigheid dat de minister daarenboven ook nog het advies heeft wensen in te winnen van een speciaal samengestelde tijdelijke adviescommissie op zich niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing lijkt te kunnen leiden; dat het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I wel bepalen welke adviezen moeten worden ingewonnen, maar dat geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel lijkt te beletten dat de minister nog supplementaire adviezen inwint; dat, integendeel, het zelfs als een blijk van behoorlijk bestuur kan worden beschouwd dat de minister zich zo ruim mogelijk heeft laten voorlichten; dat het gegeven dat een tijdelijk opgerichte commissie een supplementair advies heeft uitgebracht, ook niet betekent dat een tijdelijke commissie zou zijn opgericht die als een toezichtsorgaan bij de betrokken inrichting fungeert; dat op het eerste gezicht dan ook niet valt in te zien waarom artikel 29 van het milieuvergunningsdecreet zou zijn geschonden;

2.2.3.3. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 36 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de artikelen 47 en 55 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van rubrieken 3.2. en 28.2. van de bijlage bij voormeld besluit met de lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, en uit de schending van de wet van 29 juli

1991 op de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen, uit machtsoverschrijding en uit de schending van de rechten van de verdediging, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel,

doordat de bestreden beslissing de exploitatievergunning van 17 april 1970 schorst omdat de oppervlaktewaterverontreiniging en de risico's voor bodem- en grondwaterverontreiniging en voor de volksgezondheid reëel zouden blijven, omdat de milieuvergunning voor de lozing van afvalwaters en de opslag van mest zouden ontbreken en omdat "alzo de motieven die geleid hebben tot het schorsingsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg blijven bestaan"; dat hij bij het middel volgende toelichting verstrekt :

"1. Artikel 36 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt onder meer dat de milieuvergunning geschorst of opgeheven kan worden 'in geval de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd'. Bovendien moet de beslissing tot schorsing gemotiveerd zijn.

Ook overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991 dient elke individuele administratieve beslissing te steunen op motieven die de beslissing in feite en in rechte kunnen dragen en die afdoende zijn.

2. Derhalve dient een zo verreikende beslissing tot schorsing van een verleende vergunning minstens op preciese en concrete wijze aan te geven of de desbetreffende inrichting het Milieuvergunningsdecreet schendt, een uitvoeringsbesluit daarvan of de milieuvergunningsvoorwaarden zelf en tevens over welke vermeende inbreuken het dan wel gaat.

De schorsing van de vergunning kan echter niet ingegeven zijn omwille van een -vermeend- gevaar voor de mens of voor de omgeving.

Nochtans blijkt uit de tekst van het bestreden besluit dat de minister tot de schorsing van de vergunning is overgegaan omdat hij vreesde voor 'een effectief gevarenrisico voor de bezoekers en voor de externe veiligheid van de omgeving en de buurt'.

Zo verwijst de minister op pagina 4 van de beslissing naar de motieven van de bestendige deputatie om tot schorsing van de vergunning over te gaan (...):

'Overwegende dat de milieuvergunning werd geschorst op basis van volgende motivatie :

'- dat de exploitatie van de dierentuin momenteel bijdraagt tot verloedering van het leefmilieu en een effectief gevarenrisico betekent voor de bezoekers en voor de externe veiligheid van de omgeving en de buurt, aangezien de exploitant enerzijds de bepalingen van het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten alsook de geldende vergunningsvoorwaarden opgelegd in de beslissingen van 17 april 1970 en 04 maart 1993 niet naleeft, en anderzijds niet in het bezit is van een vergunning voor het lozen van de afvalwaters en de opslag van mest';

Overwegende dat teneinde de door de bestendige deputatie bedoelde risico's nog verder te kunnen evalueren een tijdelijke commissie werd opgericht, die samengesteld was als volgt :

(...)

Overwegende dat deze commissie vergaderde op 19 juli 1996; dat in deze vergadering vooral opmerkingen werden geformuleerd inzake de veiligheidsaspecten van de volksgezondheid;

(...)' ;

Wat het aspect van de veiligheid betreft, komt de minister tot de vaststelling dat verzoekende partij de nodige maatregelen heeft genomen teneinde tegemoet te komen aan de veiligheidsaspecten.

Wat het gezondheidsrisico betreft, overweegt de minister onder andere het volgende :

'Overwegende dat voor wat de aspecten i.v.m. de volksgezondheid betreft, volgende opmerkingen werden geformuleerd :

- wegens onvoldoende veterinaire begeleiding is er een gebrek aan sanitaire garanties;
- de ongecontroleerde lozingen van gier, afkomstig van tropische dieren, die veterinair onvoldoende gevolgd worden, vormen mogelijk een acuut gevaar voor de volksgezondheid met name door de verspreiding van zoönosen';

Weerom dient opgemerkt dat deze overwegingen geen betrekking hebben op het niet-naleven van de vergunningsvoorwaarden of van andere bepalingen, zijnde de enige motieven die een schorsing van de vergunning zouden rechtvaardigen.

Bovendien zijn de overwegingen uitermate vaag en kunnen in elk geval verholpen worden door het opleggen van bijkomende vergunningsvoorwaarden in verband met bijvoorbeeld de veterinaire begeleiding. In ieder geval is dagelijks een deskundige, bevoegd in de bescherming van wilde diersoorten, aanwezig, zoals opgelegd in de bijkomende vergunningsvoorwaarden van 7 juli 1993.

Verder verwijst de minister naar een aantal omstandigheden zoals het ontbreken van een lozingsvergunning en een mestopslag, 'onderzoeken van waterstalen', het gebrek aan aansluiting op de

riolering, om te besluiten dat 'het risico op bodem- en grondwaterverontreiniging reëel is'.

Overeenkomstig artikel 36 van het Milieuvergunningsdecreet kunnen echter eventuele motieven in verband met gevaren en risico's voor de omgeving echter niet als motieven gelden die de schorsing van een vergunning kunnen rechtvaardigen. Enkel precieze inbreuken op het Milieuvergunningsdecreet, het Vlarem of de milieuvergunning kunnen in aanmerking komen als geldig motief.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet rechtsgeldig gemotiveerd en genomen met machtsoverschrijding.

3. Nergens in de bestreden beslissing wordt dus aangeduid op welke punten de desbetreffende inrichting zou afwijken van de terzake geldende voorschriften, te weten de geschonden geachte bepalingen van het Milieuvergunningsdecreet, van Vlarem I of II, of van de milieuvergunningsvoorwaarden.

Bovendien zijn de motieven in verband met het beweerde gezondheidsrisico dan nog niet afdoende, zoals hieronder zal blijken.

De bestreden beslissing geeft volgende motieven op (...):

'Overwegende dat wat deze gezondheidsaspecten betreft, in aanmerking dient genomen dat de exploitant nog steeds niet over een geldige milieuvergunning beschikt voor de lozing van afvalwaters, dat daardoor ook alle bijhorende milieuvoorwaarden ontbreken die een beheersing van de verontreiniging en mogelijke besmetting kunnen verhinderen en die ook een efficiënte controle mogelijk moeten maken';

De bestreden beslissing duidt zelf niet de rubriek aan volgens dewelke de inrichting vergunningsplichtig zou zijn en over welke afvalwaters het zou gaan. De enige concrete aanduiding is terug te vinden in het eerste P.V. van 9 oktober 1992.

Overeenkomstig dit P.V. van 9 oktober 1992 is in de inrichting reinigingswater aanwezig dat afloopt via de openbare riolering. Hiervoor zou een milieuvergunning vereist volgens rubriek 3.2. van de bijlage bij Vlarem I, 'Afvalwater en koelwater, 3.2. Het lozen van normaal huishoudelijk afvalwater (niet afkomstig van woongelegenheden)'.

Zoals gezegd, is de voormelde activiteit niet vergunningsplichtig, doch enkel meldingsplichtig, zodat het motief dat een milieuvergunning zou ontbreken, niet juist en pertinent is.

Bovendien wordt het reinigingswater, dat dus door de overheid zelf beschouwd wordt als huishoudelijk afvalwater, niet afkomstig van woongelegenheden, opgevangen in de openbare riolering, zoals vereist door artikel 4.2.1.3., § 3 Vlarem II :

'§ 3. De lozing van huishoudelijk afvalwater in de gewone oppervlaktewateren of in een kunstmatige afvoerweg voor hemelwater is verboden, wanneer de openbare weg van een openbare riole-ring is voorzien'.

Verder worden in Vlarem II geen bijzondere voorwaarden opgelegd in verband met de lozing van huishoudelijk afvalwater, zodat 'alle bijhorende milieuvorwaarden' waarover de minister in de bestreden beslissing spreekt, die 'een beheersing van de verontreiniging en mogelijke besmetting kunnen verhinderen en die ook een efficiënte controle mogelijk moeten maken', in feite onbestaande zijn.

- 'Overwegende dat uit onderzoeken van waterstalen is gebleken dat er wel degelijk een verontreiniging plaatsvindt van de nabije Roosterbeek door lozingen van gier';

Voormelde overweging maakt een loutere bewering uit die niet voldoende concreet en dus afdoende is. Zo wordt niet aangeduid wie er waterstalen zou genomen hebben, waar en wanneer dit gebeurd zou zijn en vooral wat de precieze resultaten waren en of de beweerde verontreiniging niet afkomstig is van andere nabijgelegen inrichtingen.

- 'dat bovendien door de Milieudienst van de gemeente Genk wordt gesteld dat hoewel op de Marcel Habetslaan een nieuwe riolering werd aangelegd, de exploitant weigert op dit rio-leringsnet aan te sluiten';

Op dit punt blijkt de minister volledig verkeerd voorgelicht te zijn en niet te hebben nagekeken of de beweringen van de stad Genk wel stroken met de werkelijkheid.

Verzoekende partij legt een beschikking voor van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren dd. 24 mei 1993, waaruit blijkt dat het integendeel de stad Genk is die de rioolaansluitingen met de panden van verzoekende partij had afgesloten, waardoor verzoekende partij genoodzaakt was in kort geding te vragen dat de stad Genk zou opgelegd worden de nodige rioolaansluitingen te voorzien. De Voorzitter is op deze eis ingegaan, zodat heden de nodige aansluitingen voorzien zijn en gebruikt worden.

- 'Overwegende dat de exploitant ook niet over een vergunning beschikt voor de opslag van mest; dat de mest wordt opgeslagen op de bodem en niet op een mestdichte vloer; dat het risico op bodem- en grondwaterverontreiniging reëel is';

Weerom wordt niet aangeduid op grond van welke rubriek van de lijst van de hinderlijke inrichtingen (bijlage Vlarem I) een vergunningsplicht zou bestaan.

In het P.V. van 9 oktober 1992 wordt wel verwezen naar rubriek 28.2.a) van de indelingslijst, zodat kan aangenomen worden dat de bevoegde overheden menen dat deze rubriek van toepassing zou zijn.

Er wordt echter geen aanduiding gegeven omtrent de hoeveelheid mest, zodat nog steeds niet duidelijk is of de inrichting beschouwd wordt als een inrichting van klasse 1, 2 of 3.

Verder is de rubriek 28.2. van toepassing op vee, vermits het volgens de tekst van de rubriek gaat om 'door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen of een mengsel van'

Het weze hier nogmaals herhaald dat verzoekende partij zich niet heeft kunnen verweren tegen de concrete en vermeende aantijgingen die zouden opgesomd zijn in de bijlage bij dit P.V. van 9 oktober 1992, nu deze bijlage niet aan verzoekende partij betekend werd";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Vooreerst wenst de verwerende partij op te merken dat de wet van 29 juli 1991 in dit geval niet als rechtsgrond kan worden ingeroepen, maar eventueel wel artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 daarvoor in aanmerking zou komen.

De verwerende partij laat het over aan de wijsheid van de Raad van State te oordelen of het niet inroepen van de adequate rechtsgrond tot de onontvankelijkheid van het ingeroepen middel moet leiden.

Ten gronde heeft de Minister zijn besluit doen steunen op de vaststelling dat de exploitant nog steeds niet beschikt over een geldige vergunning voor de lozing van afvalwaters.

Dat daardoor ook alle bijhorende milieuvoorwaarden ontbreken die een beheersing van de verontreiniging en mogelijke besmetting kunnen verhinderen en die ook een efficiënte controle mogelijk moeten maken.

Verder dat er wel degelijk een verontreiniging plaats vindt door de lozing van gier.

Dat de exploitant verder niet beschikt over een vergunning voor de opslag van mest en dat deze wordt opgeslagen op de bodem en niet op een mestdichte vloer, zodat er een risico bestaat dat bodem en grondwater verontreinigd worden.

Welke ook de kritiek van de verzoekende partij op de motivering moge zijn, vaststaat vooreerst dat wat de verzoekende partij vanuit haar inrichting loost zeker geen huishoudelijk afvalwater is maar wel degelijk industrieel afvalwater waarvoor zij een

vergunning behoeft, vergunning die zij thans niet heeft.

Dat eveneens vaststaat dat het mest zo maar op de grond wordt opgeslagen. Dat vandaaruit infiltratie plaatsvindt naar het grondwater. Dat de lozing van de aal in de riolering ongetwijfeld ook een hinder oplevert voor de buurt zodat meteen vaststaat dat de voorwaarden van de op 17 april 1970 verleende vergunning miskend worden m.n. de voorwaarden dat de mest terplaatse niet door vuur vernietigd mag worden en dagelijks moet worden weggebracht, tenzij het zodanig wordt bewaard dat er geen hinder voor de buurt uit voortvloeit.

De feitelijke gegevens van het dossier, zoals die in het bestreden besluit zijn overgenomen, wijzen derhalve uit dat deze voorwaarde werd miskend, zodat op die grondslag wel degelijk een schorsingsbesluit tot stand kon komen.

De juistheid van dit motief volstaat om het bestreden besluit te dragen en de kritiek die de verzoekende partij richt tegen nog bepaalde andere aspecten van het besluit, zijn derhalve tegen overvloedige gegevens gericht en zijn niet van aard tot een andere conclusie te leiden";

dat wat het begrip huishoudelijk afvalwater betreft, de verwerende partij onder punt III "Het Belang", opmerkt dat het afvalwater dat door de inrichting van verzoeker wordt geproduceerd niet beantwoordt aan de definitie welke daaraan door artikel 1.10° van Vlarem I wordt gegeven en dat het afvalwater dan ook geen huishoudelijk afvalwater kan zijn in de zin van rubriek 3 van bijlage 1 van Vlarem I;

2.3.3.1. Overwegende dat in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij meent, de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen toepasselijk is op beslissingen houdende de schorsing van een vergunning; dat overigens ook artikel 36 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) bepaalt dat beslissingen tot schorsing van een vergunning gemotiveerd moeten zijn;

2.3.3.2. Overwegende dat artikel 36 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de vergunning kan worden geschorst "in geval de bepalingen van dit decreet en

zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd"; dat de verzoekende partij van oordeel is dat motieven die verband houden met de gevaren en risico's voor de mens en omgeving niet binnen de werkingssfeer van voornoemd artikel 36, § 1, zouden vallen; dat evenwel dit standpunt niet lijkt te kunnen worden bijgetreden; dat immers artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat ongeacht de verleende vergunning de exploitant steeds de nodige maatregelen moet treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen; dat artikel 43, § 2, van Vlarem I een analoge bepaling bevat;

2.3.3.3. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de vergunning van verzoeker werd geschorst omdat "door de exploitatie van deze dierentuin de oppervlaktewaterverontreiniging en de risico's voor bodem- en grondwaterverontreiniging en voor de volksgezondheid reëel blijven"; dat volgende overwegingen in het bestreden besluit tot die conclusie noopten :

"Overwegende dat voor wat de aspecten i.v.m. de volksgezondheid betreft, volgende opmerkingen werden geformuleerd :

- wegens onvoldoende veterinaire begeleiding is er een gebrek aan sanitaire garanties;
- de ongecontroleerde lozingen van gier, afkomstig van tropische dieren, die veterinair onvoldoende gevolgd worden, vormen mogelijk een acuut gevaar voor de volksgezondheid, met name door de verspreiding van zoönosen;

Overwegende dat wat deze gezondheidsaspecten betreft, in aanmerking dient genomen dat de exploitant nog steeds niet over een geldige milieuvergunning beschikt voor de lozing van afvalwaters, dat daardoor ook alle bijhorende milieuvoorwaarden ontbreken die een beheersing van de verontreiniging en mogelijke besmetting kunnen verhinderen en die ook een efficiënte controle mogelijk moeten maken;

Overwegende dat uit onderzoeken van waterstalen is gebleken dat er wel degelijk een verontreiniging plaatsvindt van de nabije Roosterbeek door lozingen van gier; dat bovendien door de Milieudienst van de gemeente Genk wordt gesteld dat hoewel op de Marcel Habetslaan een nieuwe riolering werd aangelegd, de

exploitant weigert op dit rioleringsnet aan te sluiten;
Overwegende dat de exploitant ook niet over een vergunning beschikt voor de opslag van mest; dat de mest wordt opgeslagen op de bodem en niet op mest-dichte vloer; dat het risico op bodem- en grondwater-verontreiniging reëel is";

2.3.3.4. Overwegende dat verzoeker zich erover beklagt dat in het bestreden besluit de toepasselijke indelingsrubriek van Vlarem I waaruit moet blijken dat hij niet over een geldige milieuvergunning beschikt voor de lozing van afvalwaters en voor de opslag van mest niet zijn vermeld; dat, evenwel, verzoeker geen belang heeft zich thans te beklagen over een gebrekkige motivering op dat punt, aangezien geruime tijd vóór het instellen van zijn vordering tot schorsing, met name door middel van een bij het verzoekschrift gevoegd proces-verbaal van 14 november 1996, verzoeker ervan op de hoogte werd gebracht dat wat betreft de lozing van afvalwater de indelingsrubriek 3.1.2° van de indelingslijst van Vlarem I toepasselijk wordt geacht en voor wat betreft de opslag van mest, de indelingsrubriek 28.2.a.3°;

2.3.3.5. Overwegende, dat in acht genomen hetgeen voorafgaat, verzoeker in zijn verzoekschrift ten onrechte stelt dat de "enige concrete aanduiding" over welke afvalwaters het in casu gaat terug te vinden is in "het eerste P.V. van 9 oktober 1992"; dat hij dan ook ten onrechte en uitsluitend steun zoekt in het in dat proces-verbaal vermelde, te weten dat op de inrichting de indelingsrubriek 3.2. van de indelingslijst van Vlarem I toepasselijk is die ten tijde van het proces-verbaal luidde "Het lozen van normaal huisafvalwater in de gewone oppervlaktewateren of in de kunstmatige afvoeren voor regenwater", om te betogen dat het lozen van afvalwater afkomstig van de dierentuin te beschouwen is als lozen van normaal huisafvalwater en dat het om die reden louter meldingsplichtig zou zijn; dat, alhoewel

hij hiertoe de mogelijkheid had, verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift -met de kritiek geuit in een brief van 13 januari 1997 kan in de onderhavige schorsings-procedure geen rekening worden gehouden- argumenten aan te brengen waaruit moet blijken dat de in het proces-verbaal van 14 november 1996 opgegeven indelingsrubriek 3.1.2° van de indelingslijst van Vlarem I onjuist is; dat, louter onder verwijzing naar voornoemd achterhaald proces-verbaal van 9 oktober 1992 hij in zijn verzoekschrift staande houdt dat het afvalwater afkomstig van de dierentuin moest worden beschouwd als "huishoudelijk afvalwater", terwijl zoals de verwerende partij terecht lijkt te stellen, het afvalwater dat door de inrichting wordt geproduceerd bezwaarlijk valt onder de definitie die in artikel 1, 10°, van Vlarem I aan "huishoudelijk afvalwater" wordt gegeven te weten :

"afvalwater dat enkel bestaat uit het water afkomstig van :

- normale huishoudelijke activiteiten;
- sanitaire installaties;
- keukens;
- het reinigen van gebouwen zoals woningen, kantoren, plaatsen waar groot- of kleinhandel wordt gedreven, zalen voor vertoningen, kazernen, kampeerterreinen, gevangenissen, onderwijsinrichtingen met of zonder internaat, klinieken, hospitalen en andere inrichtingen waar niet besmettelijke zieken opgenomen en verzorgd worden, zwembaden, hotels, restaurants, drankgelegenheden, kapsalons;
- afvalwater afkomstig van wassalons, waar de toestellen uitsluitend door het cliënteel zelf worden bediend";

en terwijl artikel 1, 12°, van Vlarem I bepaalt dat onder bedrijfsafvalwater wordt verstaan "alle afvalwater dat niet voldoet aan de bepalingen van huishoudelijk afvalwater of koelwater";

2.3.3.6. Overwegende, wat het motief betreft dat verzoeker niet over een vergunning voor de opslag van mest beschikt, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker wel schijnt te beseffen dat volgens

de verwerende partij de indelingsrubriek 28.2.a.) van de indelingslijst van Vlarem I toepasselijk is; dat uit voornoemd proces-verbaal van 14 november 1996 inderdaad blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de indelingsrubriek 28.2.a) 3° van de indelingslijst van het Vlarem I - te weten opslagplaats van dierlijke mest, waaronder wordt verstaan door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen of een mengsel van strooisel en door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen ongeacht of het vee wordt gevoed of op intensieve veehouderij wordt gehouden, alsmede de natuurlijke afvalstoffen van visteeltbedrijven (...) a) in een gebied ander dan woongebieden met landelijk karakter en agrarische gebieden (...) 3° van meer dan 100 m³ - op verzoekers inrichting van toepassing is; dat verzoeker in zijn verzoekschrift dan ook voorbijgaat aan het proces-verbaal van 14 november 1996, waar hij onder verwijzing naar het proces-verbaal van 9 oktober 1992 stelt dat "echter geen aanduiding wordt gegeven omtrent de hoeveelheid mest, zodat nog steeds niet duidelijk is of de inrichting beschouwd wordt als een inrichting van klasse 1, 2 of 3"; dat, voorts, gelet op de finaliteit van het vergunningsplichtig zijn van opslagplaatsen voor dierlijke mest, en gelet op de hinder en de risico's die de opslag van dierlijke mest teweegbrengt, prima facie verzoeker niet lijkt te kunnen worden bijgetreden in zijn standpunt dat mest afkomstig van dieren uit dieren-tuinen niet vergunningsplichtig zou zijn, zelfs al is in de rubriek 28.2 sprake van "door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen";

2.3.3.7. Overwegende, daarenboven, dat verzoeker niet betwist dat de mest afkomstig van de dierentuin wordt opgeslagen op de bodem; dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat mestopslag op de bodem aanleiding kan geven tot bodem- en grondwaterverontreiniging;

2.3.3.8. Overwegende dat aldus verzoeker in zijn verzoekschrift niet genoegzaam heeft aangetoond dat de motieven gestoeld op de lozing van afvalwater en de mestopslag in feite of in rechte ondeugdelijk zouden zijn; dat nochtans op het eerste gezicht alleen reeds die motieven de bestreden beslissing tot schorsing van de vergunning van verzoeker -schorsing ingegeven doordat "door de exploitatie van de dierentuin de oppervlakte-waterverontreiniging en de risico's voor bodem- en grondwaterverontreiniging en voor de volksgezondheid reëel blijven"- kunnen schragen; dat gelet op die vaststelling de mogelijke ondeugdelijkheid van het motief inzake de vermeende weigering van verzoeker om aan te sluiten op het rioleringsnet, alsook van het motief inzake de verontreiniging van de Roosterbeek ter hoogte van verzoekers inrichting niet van aard lijken te zijn om de bestreden beslissing te vitiëren en niet kunnen leiden tot de schorsing van die beslissing; dat, overigens, wat laatstgenoemd motief betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker in het midden laat hoe in zijn inrichting de gier dan wel wordt weggewerkt;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van artikel 55 van Vlarem I en van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, doordat de bezwaren die verzoeker in het beroepsschrift heeft ontwikkeld op onvolledige wijze worden samengevat en beantwoord, terwijl uit het door artikel 55 van Vlarem I aan de exploitant toegekende recht van beroep volgt dat de beroepsargumenten van de exploitant moeten worden beantwoord, op straffe van miskenning van het recht op beroep; dat verzoeker inzonderheid doet gelden dat hij in het beroepsschrift opwierp dat aan de vergunningsvoorwaarden inzake het rampen- en saneringsplan is voldaan, en dat hij geen bijkomende vergunning voor mestopslag nodig had, doch dat in de bestreden beslissing hierop niet is ingegaan;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat de minister zich niet expliciet heeft gesteund op het al dan niet opgesteld zijn van een rampenplan om het beroep af te wijzen; dat het volstaat dat het besluit is gemotiveerd, zonder dat evenwel expliciet moet geantwoord worden op elk bezwaar, en dat niet valt in te zien wat het onderzoek van de andere punten die verzoeker in zijn beroepsschrift naar voren bracht nog zou kunnen bijbrengen aan een betere rechtsbescherming en een betere besluitvorming; dat eenmaal was komen vast te staan dat door de wijze waarop het afvalwater werd geloosd en de mest werd opgeslagen, het beroep hoe dan ook moest worden afgewezen en het geen zin kon hebben op nog andere punten in te gaan die tot geen andere conclusies zouden hebben kunnen leiden;

2.4.3.1. Overwegende dat in het bestreden besluit de bezwaren van verzoeker als volgt worden weergegeven :

"Gelet op het feit dat voormelde beroepindiener de volgende aanspraken doet gelden :

- er moet geen vergunning voor opslaan van mest of voor lozen van afvalwater worden aangevraagd, aan de regionale overheidsdiensten, gezien deze vervat zijn in het K.B. van 17 april 1970. Bovendien weigert deze regionale overheid mij alle vergunningen;
- in het P.V. opgesteld door de milieuinspectie in oktober 1992 wordt gesteld dat de externe veiligheid in het gedrang komt, dit wordt evenwel op geen enkele manier aangetoond. Integendeel de aangestelde deskundige stelt dat de uitbating volledig veilig is en overeenstemt met de exploitatievoorwaarden;
- alleen de Limburgse zoo kreeg aanvullende voorwaarden, opgelegd en diende een rampen- en sanitairplan in te dienen, die in het verleden nog nooit van een Belgisch dierenpark werden geëisd;
- het opleggen van nieuwe voorwaarden is niet voorzien in het K.B. van 17 april 1970";

dat daaruit blijkt dat verzoekers bezwaren zowel inzake het rampen- en saneringsplan als inzake de vergunning voor mestopslag werden weergegeven; dat, daargelaten de vraag of een onvolledige samenvatting van de argumenta-

tie van een beroepsschrift op zich wel moet leiden tot de onwettigheid van het in beroep genomen besluit, aangezien een verzoeker moet worden geacht zijn argumentatie goed te kennen, verzoekers grief inzake de onvolledige samenvatting van zijn in beroep aangebrachte argumentatie feitelijke grondslag lijkt te missen;

2.4.3.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing de eventuele ontstentenis of onvolledigheid van het rampen- en saneringsplan niet in aanmerking werd genomen om de vergunning te schorsen; dat op dat punt aan verzoekers bezwaar werd tegemoetgekomen;

2.4.3.3. Overwegende wat het argument inzake het vergunningsplichtig zijn van de mestopslag betreft, dat in het bestreden besluit weliswaar impliciet doch voldoende duidelijk wordt gesteld dat voor de opslag van mest wel degelijk een milieuvergunning nodig is; dat voor het overige, kan worden volstaan met hetgeen daaromtrent in het derde middel werd overwogen;

2.4.3.4. Overwegende dat het vierde middel evenmin ernstig is;

2.5. Overwegende dat de vaststelling dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen, zonder dat op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering moet worden ingegaan,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vierentwintig april 1900
zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.